

- 3) Uwzględniając zasadę autonomii procesowej: czy sąd krajowy jest zobowiązany do uwzględnienia wiążących wskazówek udzielonych mu przez wyższą instancję sądową w ramach uchylecia wydanego przez niego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdy istnieją podstawy, by przyjąć, że te wskazówki są sprzeczne z prawem wspólnotowym?
- 4) Jeżeli dane leczenie nie może zostać przeprowadzone na terenie państwa członkowskiego, w którym ubezpieczony ma miejsce zamieszkania, czy aby to państwo członkowskie miało obowiązek wydania zgody na leczenie w innym państwie członkowskim zgodnie z art. 22 ust. 1 lit. c rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 wystarczające jest, że dany rodzaj leczenia jest ujęty w ramach świadczeń przewidzianych w regulacji prawnej państwa członkowskiego zamieszkania, również wówczas, gdy regulacja ta nie określa w sposób wyraźny konkretnej metody leczenia?
- 5) Czy art. 49 WE i art. 22 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu zdrowotnym, zgodnie z którym osoby objęte ubezpieczeniem obowiązkowym mają jedynie wówczas prawo do częściowego lub pełnego uzyskania wartości wydatków na opiekę medyczną zagranicą, jeżeli uzyskali w tym celu uprzednią zgodę?
- 6) Czy sąd powinien zobowiązać właściwy organ państwa, w którym zainteresowany posiada ubezpieczenie zdrowotne, do wydania dokumentu upoważniającego do leczenia zagranicą (formularz E 112), gdy odmowę wydania takiego dokumentu uważa za bezprawną, jeśli wniosek o wydanie dokumentu został złożony przed przeprowadzeniem leczenia zagranicą, a w chwili wydania orzeczenia sądowego leczenie zostało zakończone?
- 7) Jeżeli na poprzednie pytanie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca i sąd uważa odmowę wydania zgody na leczenie zagranicą za bezprawną, w jaki sposób należy dokonać zwrotu wydatków ubezpieczonego za jego leczenie:
- bezpośrednio przez państwo, w którym jest on ubezpieczony czy przez państwo, w którym nastąpiło leczenie, po przedłożeniu zgody na leczenie zagranicą;
  - jaki jest zakres zwrotu, jeżeli zakres świadczeń przewidzianych w przepisach państwa członkowskiego zamieszkania różni się od zakresu świadczeń przewidzianych w państwie członkowskim, w którym przeprowadzane jest leczenie, przy uwzględnieniu art. 49 WE, na mocy którego zakazane są ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) w wersji zmienionej i zaktualizowanej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997 L 28, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2009 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/09)

(2009/C 180/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i adwokat P. Kinsch)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego — stwierdzenie nieważności wyrażenia „oraz do portu lotniczego o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim” zawartego w art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (¹);
- tytułem żądania ewentualnego — stwierdzenie nieważności dyrektywy w całości;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca wskazuje na naruszenie zasady niedyskryminacji polegające na tym, że port lotniczy taki jak Luksemburg-Findel został poddany, w wyniku rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy 2009/12/WE na porty lotnicze „o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim”, zobowiązaniom administracyjnym i finansowym, którym nie zostały poddane inne porty lotnicze znajdujące się w porównywalnej sytuacji, przy czym brak jest obiektywnego uzasadnienia takiej różnicy w traktowaniu. W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga zwraca w szczególności uwagę na sytuację portów lotniczych Hahn i Charleroi, obsługujących pasażerów z tego samego obszaru geograficznego co port lotniczy Fidel i odprawiających większą ich liczbę niż ten port lotniczy, a które nie zostały poddane takim samym zobowiązaniom. Istnienie granic między tymi trzema portami lotniczymi nie może zdaniem strony skarżącej w żadnym razie uzasadniać zróżnicowanego ich traktowania.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca stwierdza ponadto, że sporny przepis nie jest zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Po pierwsze bowiem, interwencja na poziomie europejskim nie była konieczna do uregulowania sytuacji, która mogła być skutecznie regulowana na poziomie krajowym tak długo, dopóki próg 5 mln pasażerów nie zostałyby przekroczone. Po drugie, stosowanie dyrektywy skutkowało by wprowadzeniem dodatkowych procedur i kosztów nieuzasadnionych dla portu lotniczego takiego jak

Fidel, którego jedyna specyfika polega na tym, że jest portem lotniczym o największym ruchu pasażerskim w danym państwie członkowskim, przy czym czynnik ten pozostaje bez rzeczywistego znaczenia w świetle celów dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 70, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 15 maja 2009 r. — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-177/09)

(2009/C 180/51)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État (Belgique)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Noëlle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe, Alix Walsh

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1.5 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (¹) winien być interpretowany w ten sposób, iż wyklucza on ze swego zakresu zastosowania akty ustawodawcze — takie jak dekret Regionu Walonii z dnia 17 lipca 2008 r. w sprawie kilku pozwoleń, których wydanie uzasadnione jest nadrzędnymi względami interesu ogólnego — które ograniczają się do stwierdzenia istnienia „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”, przemawiających za wydaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, pozwolenie środowiskowe oraz poszczególne pozwolenia dotyczące czynności i robót wymienionych w akcie ustawodawczym i które „zatwierdzają” pozwolenia, w przypadku których stwierdzone jest istnienie „oczywistych nadrzędnych względów interesu ogólnego”?
- 2) a) Czy art. 1, 5, 6, 7, 8 i 10a dyrektywy 85/337/EWG zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE (²) oraz dyrektywą 2003/35/WE (³) Parlamentu Europejskiego i Rady wykluczają możliwość, aby w danym systemie prawnym pozwolenie na zrealizowanie przedsięwzięcia, w przypadku którego wymagane jest przeprowadzenie oceny jego wpływu na środowisko naturalne było wydawane w drodze aktu ustawodawczego, który nie jest zaska-

rzalny w procedurze odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, pozwalającej zakwestionować materialną i proceduralną legalność decyzji przyznającej uprawnienie do realizacji tego przedsięwzięcia?

- b) Czy art. 9 konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (⁴) należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającą zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań objętych przepisami art. 6 w każdej kwestii z zakresu przepisów prawa materialnego i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

- c) Czy w świetle konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej przez Wspólnotę Europejską decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r., art. 10a dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE, należy interpretować w ten sposób, iż nakłada on na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia dostępu do procedury odwoławczej przed sądem lub innym niezależnym i bezstronnym organem ustanowionym przez prawo, umożliwiającą zakwestionowanie materialnej i proceduralnej legalności decyzji, aktów lub zaniechań, zarówno w zakresie przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych regulujących wydawanie pozwoleń na realizację przedsięwzięć, w przypadku których wymagana jest ocena ich wpływu na środowisko naturalne?

(¹) Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40).

(²) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko (Dz.U. L 73, s. 5).

(³) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17).

(⁴) Decyzja Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. L 124, s.1).